

Sygn. akt **IV Ka 206/13**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Bożena Majgier-Strączyńska

Protokolant: Kamila Michalak

po rozpoznaniu w dniu 14 marca 2013 r.

sprawy **C. C.**

obwinionego z art. 92 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie

z dnia 17 grudnia 2012 r. sygn. akt VII W 1659/12

uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw postępowanie przeciwko C. C. o zarzucane mu wykroczenie umarza, a kosztami postępowania w sprawie obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 206/13

UZASADNIENIE

C. C. został obwiniony przez Straż Miejską w S. o to, że dnia 21 czerwca 2012 roku o godzinie 12:57 w S. na drodze publicznej al. (...) skrzyżowanie z ulicą (...) kierując samochodem marki A. o numerach rejestracyjnych (...) nie zastosował się do sygnalizatora S-1 nadającego sygnał czerwony wjeżdżając za sygnalizator, **to jest o czyn z art. 92 § 1 kw.**

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie wyrokiem z dnia 17 grudnia 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt VII W 1659/12 uznał obwinionego C. C. za winnego popełniania zarzucanego mu czynu i za to wykroczenie na podstawie art. 92 § 1 kw wymierzył mu karę grzywny w wysokości 300 złotych. Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych oraz § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 30 złotych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obwinionego.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. rażąco obrażę art. 5 § 1 pkt 9 kpsw poprzez wszczęcie i prowadzenie postępowania wykroczeniowego przeciwko obwinionemu, pomimo braku skargi uprawnionego oskarżyciela, co miało miejsce na skutek rażąco błędnej wykładni art. 129b ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zwanej dalej „prd”, art. 129g ust. 1 prd oraz art. 129b usta 3 prd i uznania, że Straż Miejska w świetle obowiązujących przepisów ma prawo wykonywać pomiar za pomocą stacjonarnych

urządzeń rejestrujących, pomimo rzeczywistego przekazania tych kompetencji przez ustawodawcę wyłącznie Inspekcji Transportu Drogowego,

2. rażąco obrazę art. 8 kpsw w zw. z art. 7 kpk, która miała wpływ na treść wydanego wyroku, poprzez dowolną i wybiórczą, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, w szczególności poprzez odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom C. C., który zaprzeczył aby wjeżdżał na skrzyżowanie przy zapalonym czerwonym świetle dla jego kierunku jazdy, podczas gdy brak jest dowodów przeciwnych, pozwalających na podważenie jego wyjaśnień.

Stawiając takie zarzuty obrońca obwinionego wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i umorzenie postępowania, ewentualnie o
2. zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie C. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu, ewentualnie o
3. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy obwinionego jest zasadna.

Sąd Okręgowy stwierdza, że zasadny jest pierwszy z zarzutów sformułowanych apelacją obrońcy obwinionego, a w związku z tym odnoszenie się do pozostałych zarzutów i wniosków apelacji jest zbędne.

Rację ma obrońca obwinionego, że wraz ze zmianą przepisów ustawy Prawo o ruchu drogowym istotna część zadań i kompetencji z zakresu kontroli ruchu drogowego została przekazana do wyłącznych uprawnień Inspekcji Ruchu Drogowego. Tym samym odebrano niektóre z uprawnień w zakresie kontroli ruchu drogowego Strażom Miejskim i Gminnym. Na tę kwestię słusznie zwracał uwagę obrońca obwinionego już w toku rozprawy. Sąd Rejonowy dokonał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku analizy wskazywanych przepisów, ale analiza ta jest całkowicie błędna, a wręcz sprzeczna z ich brzmieniem. Przepisy zmienionej ustawy Prawo o ruchu drogowym jasno w wyrażnie zakreślają kompetencję Straży Miejskiej wyłącznie do dokonywania kontroli w zakresie ruchu drogowego do wykorzystania urządzeń rejestrujących przenośnych lub zainstalowanych w pojeździe (art. 129b ust. 4 ww. ustawy). W przypadku zarejestrowania naruszenia zasad ruchu drogowego przez przyrządy kontrolno-pomiarowe zamontowane na stałe do dokonywania kontroli jest uprawniona jedynie Inspekcja Transportu Drogowego (art. 129a ust. 1 pkt 3a). Jest to zmiana stanowiąca istotę nowelizacji przepisów prawa o ruchu drogowym - przeniesienie kompetencji ze Straży Miejskich i Gminnych na Inspekcję Transportu Drogowego. Nie ma przy tym żadnych wątpliwości, że urządzenie, które miało zarejestrować naruszenie przez obwinionego zasad ruchu drogowego, jest zamontowane na stałe. Nie jest to urządzenie przenośne. Czujnik rejestrujący wjazd pojazdu jest zamontowany w jezdni, a więc nie da się go przenieść.

Tym samym Straż Miejska nie ma uprawnień do stwierdzania i dokonywania kontroli, ani też żadnych innych czynności w odniesieniu do ewentualnie stwierdzonych naruszeń zasad ruchu drogowego przy pomocy takiego urządzenia. W związku z tym Straż Miejska w S. nie jest uprawniona do złożenia wniosku o ukaranie w związku z takiego rodzaju wykroczeniem zarzucanym obwinionemu.

Trafny jest, wobec tego, zarzut apelacji obrońcy obwinionego i wniosek o umorzenie postępowania. W związku z tym Sąd Okręgowy na podstawie art. 109 § 2 kpk w zw. z art. 437 § 2 kpk uchylił zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 9 kpw postępowanie o czyn zarzucany C. C. umorzył, wobec braku skargi uprawnionego oskarżyciela.

Na podstawie art. 118 § 2 kpw kosztami postępowania w sprawie obciążono Skarb Państwa.